toor, waarop ik de bescheiden kon nazien, en liet mij toen verder geheel aan mijn lot over, terwijl hij zich in het nalezen van correspondentie verdiepte, onder het uitblazen van groote rookwolken, die hij met behulp van zijn pijp te voorschijn bracht.

„Ik kan U geen sigaar aanbieden," bromde hij nog. „De tijden zijn te slecht en alles is even duur — (zelfs de margarine, dacht ik). Uit zuinigheid moet ik mij zelf óok met een pijp behelpen."

„Mag *ik* U misschien een sigaar offreeren?" vroeg ik beleefd.

„Dank U. Die heb ik tòch zelf betaald. De hooge salarissen van de heeren accountants en andere belasting-ambtenaren moeten door den handel worden opgebracht. Wij zijn de citroenen, die uitgeknepen worden totdat er niets meer in zit."

Ik liet den man rustig mopperen en begon ijverig in de boeken te snuffelen. Het Grootboek wekte mijn voornaamste belangstelling en vooral de kapitaal- en winstrekeningen mochten zich in mijn aandacht verheugen. Op een blaadje papier noteerde ik, welk kapitaal Ronders zelf in de fabriek had gestoken, met welk bedrag zijn dochter Paula daarin betrokken was, hoeveel winst er de laatste jaren gemaakt was; welk te-goed de bankiersrekening aanwees, enz. enz.... Nog was ik daarmede doende, toen opeens een bediende aan den Heer Ronders de komst van twee accountants der Rijks Directe Belastingen aankondigde.

De margarinekoning keek ontsteld naar mij en vroeg:

„Nòg twee accountants. Hebt U ze ontboden?"

Ik had eenige seconden noodig om mijne gedachten bijeen te zamelen. Toen antwoordde ik snel:

„Neen. Alleen *ik* ben voor deze taak aangewezen. Ik denk dat 't bedriegers zijn, die onder een listig voorwendsel hier pogen binnen te dringen. Weet U wat U doet? U ontvangt de twee gauwdieven in de kamer hiernaast, terwijl ik intusschen de politie ga waarschuwen."

Reeds stond ik op, om aan dit voornemen gevolg te geven; doch de heer Ronders hield mij beleefd doch beslist tegen.

„Ik zou 't juist op prijs stellen, indien U bij dit onderhoud tegenwoordig wilde zijn," zeide hij. „De politie kunnen we even goed telefonisch ontbieden."

En, met een snelle beweging de deur openend, riep hij naar beneden:

„Willen de Heeren maar binnenkomen?"

't Was voor mij een moeilijke situatie. Ronders was, na de gangdeur geopend te hebben tot het binnenlaten der waren accountants, eenige schreden in het vertrek teruggegaan en hij versperde met zijn korte, doch krachtige gestalte den doorgang via het bediendenkantoor naar de straat. Door de andere deur konden ieder oogenblik de accountants binnenkomen.

Ik stond besluiteloos en voelde den onderzoekenden blik van Ronders scherp op mij rusten.

Reeds hoorde ik de schreden der accountants naderen, een oogenblik later traden zij binnen.....

Toen begreep ik, dat alleen de grootst mogelijke brutaliteit mij kon redden. Snel deed ik een paar passen voorwaarts, alsof ik de nieuwgekomenen wilde ondervragen, doch inderdaad met het doel, om te trachten, langs hen heen de deur te bereiken. Mijn opzet slaagde echter niet, want een kort geklik-klak toonde aan, dat de sleutel in het slot werd omgedraaid. — De margarinekoning had blijkbaar zijn bediende orders gegeven, om ons alle drie op deze wijze in verzekerde bewaring te stellen, totdat de politie zou opdagen!.

Zoo spoedig liet ik mij echter niet uit het veld slaan. De eenige uitweg was thans langs de deur, die naar het bediendenkantoor voerde. De moed der wanhoop gaf mij krachten. Met een vlugge beweging greep ik twee der boeken, waarin ik had zitten bladeren en gaf er Ronders een geduchten slag mee op het hoofd. Even duizelde hij en van dit oogenblik maakte ik gebruik om te ontsnappen. De bedienden in het aangrenzende vertrek stoven verschrikt uiteen, toen ik als een dolleman daarbinnen snelde, in de eene hand het grootboek en in de andere het kasboek zwaaiende. Geen van hen deed moeite, om mij tegen te houden.

't Gelukte mij, om veilig de trap en daarlangs de straat te bereiken. Juist toen ik de voordeur uitrende, struikelde ik echter over een klein hondje, dat door een oude juffrouw aan een bandje werd voortgezeuld. Ik gaf het arme viervoetertje een schop, zoodat het jankend tusschen de beenen van zijn begeleidster vloog, die van haar kant blijkbaar weifelde tusschen de keuze, om zoo hard weg te loopen als haar oude beenen toelieten, òf mij bij mijn jas te grijpen en aan den eerstkomenden politieagent over te leveren. Mijn dreigend gezwaai met grootboek en kasboek was echter oorzaak, dat zij besloot maar liever den weg vrij te laten en zelf hardop mopperende en Puckie troostende den anderen kant op te sukkelen.... om tegen den margarinekoning te botsen, die mij was nagesneld. Ook Ronders koelde zijn woede op het arme hondje wiens koordje om 's mans beenen verward was geraakt. Nadat Puckie tegen een lantarenpaal was geslingerd en het bandje doormidden gebroken, begon een wilde jacht.

Ronders bleek echter harder te kunnen loopen dan ik. Reeds spoedig hoorde ik zijn hijgenden adem achter mij en ten einde raad keerde ik mij om en smeet hem de boeken voor de voeten. Weer struikelde Ronders, doch ook ik verloor mijn evenwicht en tuimelde achterover. Ik bezeerde mijn rug deerlijk en 't kostte mij eenige moeite, om mij weer op te richten en in staande houding, met pijnlijke en gekneusde ledematen, den verderen loop der dingen af te wachten.

De margarinekoning bleek echter geen wraakplannen te koesteren. Hij raapte de beide boeken op, keek mij eens dreigend aan en keerde toen naar zijn kantoor terug!

Dat was dus nog uitstekend voor mij afgeloopen!

In mijn binnenzak rustte het papier met waardevolle gegevens, die ik aan de boeken van Ronders ontleend had en.... ik was uit de handen der politie gebleven!

Met versnelden pas begaf ik mij naar „Het Arendsoog" om mijn chef rapport uit te brengen. Deze schreef onmiddellijk een briefje aan Gherkin, waarin hij hem op de hoogte bracht van onze voorloopige resultaten en mededeelde, dat wij desgewenscht het onderzoek nog verder zouden voortzetten. — Wij waren intusschen nieuwsgierig, om te hooren, of de zaak in handen der politie was gegeven en of men vermoedens koesterde omtrent den persoon, die zich als accountant had voorgedaan.

Den volgenden ochtend belde ik daarom het kantoor van den Rijks-accountants-dienst op en zeide:

„U spreekt met den chef der recherche uit Arnhem. Toevallig heb ik gehoord van het geval met den heer Ronders en daar zich te Arnhem een soortgelijk geval heeft voorgedaan, zou ik gaarne eens van U willen weten, wat U van die zaak denkt?"

„U weet natuurlijk, dat de politie druk aan 't nasporen is en dat de vermiste boeken nog niet terug gevonden zijn."

„Ja, dat heb ik gehoord. Welke boeken waren 't?"

„Het Grootboek, het journaal en het kasboek."

„Het journaal ook? Ik meende, dat er alleen van grootboek en kasboek sprake was?"

„Neen, neen. Juist de drie boeken zijn verdwenen, die we voor onze contrôle zoo hard noodig hadden. 't Mooiste van het geval is, dat we nu geen bewijzen tegenover Ronders kunnen bijeenbrengen, want wij zijn er bijna zeker van, dat zijn aangifte voor de Oorlogswinstbelasting veel te laag was!"

„Hoeveel had hij opgegeven?"

„Over het afgeloopen jaar een winst van circa 3 ton, maar zoover we kunnen nagaan moet hij op zijn minst een millioen verdiend hebben....."

DE MUZIEKLES. — NAAR HET SCHILDERIJ VAN JEAN-BAPTISTE HILAIR, een Fransch schilder uit het eind der 18e eeuw.

Een oogenblik hield het gesprek op. Toen hoorde ik roepen:

„Ha, daar is inspecteur Verbeke! Er is juist een collega van U aan de telefoon, inspecteur!"

Men begrijpt, dat ik onmiddellijk den hoorn ophing (ik had vanuit een café getelefoneerd, waar men mij niet kende) en snel een veilig heenkomen zocht. Ik begreep, dat de politie wel direct bij het telefoonbureau zou aanvragen, vanuit welk perceel was gesproken en dat het café dus spoedig een bezoek van de bewakers der openbare orde zou kunnen verwachten!

Op weg naar het Arendsoog overpeinsde ik bij mijzelf, welk een onschatbaren dienst ik aan Ronders bewezen had. De gladde vogel had 't doen voorkomen alsof ik met de boeken verdwenen was. Zoodoende konden de cijfers zijner aangifte voor de belasting niet getoetst worden en moest de margarinekoning wel overeenkomstig zijn opgave aangeslagen worden!

In ons bureau vond ik Gherkin in druk gesprek met mijn chef. De Australiër was opgetogen over de resultaten van